

Cu pânzele-atârinate...

Mihai Eminescu

Cu pânzele-atârinate
în liniște de vânt,
corabia străbate
departe pe pământ.

Iar stolul rândurelelor
trece-ntre cer și mare...
O, stelelor, stelelor,
nemuritoare,
de ce și voi nu vă luați
pe-ale lor urme oare?

De ce mă întristează
că valurile mor,
când altele urmează
rotind în urma lor?

De ce căderea florilor
și-a frunzelor ne doare?
O, norilor, norilor,
ști-veți voi, oare,
de ce rămân atâtea-n veci
și numai omul moare?

În cer întotdeauna
urmăm al nostru mers,
ca soarele și luna
rotind în univers.

Un crez adânc pătrunde-va
de-a pururi omenirea
că undeva, undeva
e fericirea:
Și toți aleargă după ea:

n-o află nicăiera.